

ganske korte Bemærkning, at, endskjøndt Formanden i Commissionen er berettiget til at affige Kjendelsen paa sin Bopæl, saa er han dog ikke forpligtet dertil; han kan gjerne reise hen til Aastedet og der forkynde Kjendelsen for Parterne. Dette finder efter min Erfaring altid Sted, og Omkostningerne ville altsaa derved forøges.

Ordføreren: Det synes mig dog, at det erkjendes fra flere Sider, at Formanden er berettiget til at affige Kjendelsen paa sin Bopæl eller maaffee endog saa paa nogle af de andre Medlemmers Bopæl, naar de ere nærmere for Beboerne, og, dersom det er saa, saa synes det mig, at den hele Sag ret vel kan ordnes paa den Maade, som Udvalget har foreslaaet med Hensyn til de andre Omkostninger, navnlig ved at det indskræpes vedkommende Tiendecommissairer hvad der er yttret i Cancellie-Circulairret af 26de August 1840, og naar vedkommende Ministerium, her Indenrigsministeriet, i denne Henseende giver de paagældende Tiendecommissairer den fornødne Instrur. Er Tiendecommissairen ikke forpligtet til at møde paa Aastedet, saa synes det mig, at det lettest kan ordnes ved, at Ministeren underretter Tiendecommissairerne om det overordentlig Duffelige der var i, at de affige Kjendelserne paa et andet Sted, og at de ikke Alle behøve at samles i dette Tiemed.

Indenrigsministeren: Hvad der forekommer mig meest betænkeligt ved Forslaget, er det forskjellige Punkt, fra hvilket fatalia appellationis ville komme til at løbe efter Forslaget, saaledes som det foreligger. Det vil jo nemlig derefter vistnok være nødvendigt, at de løbe fra den Tid, da Udskriften bliver forkyndt for hver Enkelt. Jeg troer derfor, at det maaffee vilde være det Retteste, ikke for Tiden at antage dette Forslag, som det foreligger, da det maaffee kunde blive nøiere overveiet til

Sagens 3die Behandling, og, hvis man da fandt en anden Afgjørelsesmaade, hvorved Formaalet kunde opnaaes uden denne Betænkelighed, saa vil det jo kunne sættes ind til denne Tid. Skjøndt det er et meget ønskeligt Tiemed, saa er det dog ikke let at gaae ind paa dette enkelte Punkt. Der vil jo ogsaa kunne virkes Noget i den Retning, hvortil der sigtes, ved Instrurer fra Ministeriet.

Orholm: Naar Thinget har antaget det foregaaende Forslag, saa troer jeg, at deri vistnok ligger stor Opfordring til ligeledes at gaae ind paa nærværende Forslag, idet man derved er kommen ind paa den Tanke at udvide Lovudkastet i enkelte Punkter, forsaavidt man deraf kunde vente at opnaae en Besparelse af Omkostningerne ved Tiendens Afløsning, som af Alle anerkjendes for saa faare ønskelig. Nærværende Forslag forudsætter nemlig, at vedkommende Tiendecommissairer fritages for en Deel af deres Arbejde, og jeg troer derfor, at der ikke kan ligge noget Uretfærdigt i, at de, som Folge deraf, ikke mere ville erholde den Godtgjørelse for deres Forretninger, som før var tillagt dem. Det foregaaende Forslag gif derimod ud paa en reen Medsættelse af Godtgjørelsen for Forretninger, der skulle vedblive. Det forekommer mig altsaa, at der er en Grund mere til Fordeel for Antagelsen af det her omhandlede Forslag.

Rettelser.

Nr. 222, Sp. 3516, L. 20 f. n., „220“ læs: „1728“.
Nr. 230, Sp. 3644, L. 19 f. n., „Fornagesat, Marschpenge“, skal udgaae.